

Sờ Được Đức Kitô

Lm Giuse Ngô Mạnh Điệp

Mẹ Têrêxa thành Calcutta đã có lần kể lại như sau:

Một hôm, có một cô thiếu nữ đã tìm đến Ấn Độ để xin gia nhập dòng Thừa Sai Bác Ái của chúng tôi.

Chúng tôi có một quy luật, theo đó, ngày đầu tiên khi mới đến, tất cả những ai muốn sống với chúng tôi, cũng đều được mời sang nhà hấp hối, tức là nhà đón tiếp những người sắp chết. Do đó, tôi đã nói với thiếu nữ đó như sau:

"Con đã nhìn thấy vị linh mục dâng Thánh lễ. Con đã thấy Ngài sờ đến Thánh Thể với chăm chú và yêu thương là dường nào. Con cũng hãy đi và làm như thế tại nhà Hấp Hối, bởi vì con sẽ thấy Chúa Giêsu trong suốt ba tiếng đồng hồ". Tôi mới hỏi lại sự thể đã diễn ra như thế nào, cô ta đáp như sau: "Con vừa đến nhà Hấp Hối thì người ta mang đến một người vừa té xuống một hố sâu. Mình mấy của người đó đầy những vết thương và bùn nhơ hôi thối... Con đã đến và đã tắm rửa cho anh ta. Con biết rằng làm như thế là chạm đến Thân Thể của Đức Kitô".

Lạy Chúa Giêsu, con cảm tạ Chúa đã thương mời gọi con đến phục vụ Chúa. Giờ đây con sắp ra trước Bàn Thánh Chúa. Xin tẩy rửa con sạch mọi tội lỗi, để con xứng đáng **đụng chạm** đến Mình Máu Thánh Chúa. Xin ban cho con lòng yêu mến Chúa tha thiết, để con được kết hợp với Chúa. Xin cho con được cùng Chúa tự hiến chính bản thân mình, làm của lễ dâng lên Chúa Cha. Xin Chúa chúc lành cho công việc của con. Amen.

Trong suốt 40 năm lăn lóc từ Giáo xứ này qua Giáo xứ khác, người viết không hề biết đến bản kinh rất đẹp này... Cũng cố gắng để có một lời nguyện chung cho cả các cô/cậu bé lễ sinh cũng

như chủ tế dâng lên trước khi cùng nhau bước ra Bàn Thánh... Tuy nhiên có thể có được những tâm tình tuyệt vời như bản kinh trên... thì – lạy Chúa – con xin Chúa tha thứ là con đã không cố gắng để kiếm tìm, dù con biết là có và đã có từ rất lâu rồi - nghĩa là một bản kinh đã mang lại rất rất nhiều hiệu quả lành thánh cho không biết bao nhiêu là thể hệ Linh mục, nhưng rồi lại rơi vào quên lãng do sự xao nhãng của chính bản thân con... Sáu năm ở Nhà Hưu Nha Trang cũng không có... Về đây, Thánh lễ Đồng Tế đầu tiên cùng anh em ở Nhà Hưu Tấn Tài... thì con được đọc và đã cảm thấy rất thích thú, bởi con được nhắc nhở ngay đến động từ "**đụng chạm**" đến Mình Máu Thánh Chúa – đụng chạm đến một Đấng sống động... chứ không chỉ là cầm lấy tấm Bánh và chén Rượu...

Cũng có bản kinh khác thay vì động từ "đụng chạm" tuyệt vời này thì lại là một lời cầu rất "kinh điển" : [...] để con xứng đáng "phục vụ Bàn Thánh Chúa"... Người viết vẫn thấy thích thú với việc dọn mình, thanh tẩy con người cả hồn lẫn xác... và đặc biệt thanh tẩy đôi tay để "**đụng chạm**" đến Mình Máu Thánh Chúa, "**đụng chạm**" đến Đấng là "**Thiên-Chúa-làm-người-và-ở-giữa-con-người**" trong "**ngày mới hôm nay**"... để đến với anh chị em mình, không phải chỉ là những xã giao hình thức, nhưng là "**gặp-gỡ--nhau-có-Chúa-và-với-Chúa**" nơi miệng và mắt cùng cười, nơi những phục vụ nho nhỏ mỗi bữa ăn như dọn một chỗ cho thoải mái, bóc những đĩa thực phẩm được các chị nữ tu dán kín, xếp muống nĩa trong các đĩa chung... và tìm vài ba câu chuyện vui, đôi khi nhảm nhí một chút, nhằm "xả stress" cũng như giúp ngon miệng... Hưu rồi... đâu còn những gì lớn lao... để phục vụ đâu... Thôi thì "cứu thế" bằng những nhỏ nhoi như thế thôi... Tuy nhiên cũng nhờ "**đụng chạm**" đến Chúa... mà có thể vui được như thế đó...

Bản kinh khác thì kết thúc bằng lời xin : Xin Chúa chúc lành cho công việc nhỏ bé của con. Amen...Anh em đồng ý với nhau là bỏ đi hai chữ “nhỏ bé”, bởi nghĩ rằng việc **“đụng chạm đến Mình Máu Thánh Chúa”** và **“tự hiến chính bản thân mình làm của lễ dâng lên Chúa Cha”**...thì hoàn toàn không “nhỏ bé” chút nào, ngược lại là cả một quá trình dài và lâu sống thân tình, siêng năng gặp gỡ và từng giây từng phút cùng Người để giải quyết công việc của sứ vụ ngày xưa khi còn thực hiện “Bài Sai” của Giám Mục Giáo Phận nhân danh Chúa trao cho mình để đưa mình đến xứ này/xứ nọ...Nay thì “Bài Sai”...trao lần cuối...cho đến chót và trót đời...nên việc **“đụng chạm đến Mình Máu Thánh Chúa”** và **“tự hiến chính bản thân mình làm của lễ dâng lên Chúa Cha”** là công việc của các Đấng, các Bậc...chỉ còn một chức danh duy nhất : “Cha Già hưu trí”...mà người viết rất thích tự mình xưng mình là “Lão!”...Lão và các Lão khác trong thân tình...để rồi ai có thể giúp gì được cho ai...thì coi đó là **“của lễ dâng lên Chúa Cha”** nối tiếp việc **“đụng chạm đến Mình Máu Thánh Chúa”** Kitô từ sáng sớm...Việc thi thoảng anh em Quán xứ đây/đó cần và nhờ thì sẵn sàng, nhưng “kiếm việc”...thì không dám, bởi ý thức rằng mọi công việc phục vụ của Linh mục đều có mục đích nhằm thánh hóa anh chị em mình...Vì “thích” mà xưng phong...nhưng không làm cho anh chị em mình **“đụng chạm”** được đến Chúa...là có lỗi...

Và xin phép để bàn đến “*quy luật*” Mẹ Têrêxa đưa ra cho các tân thánh sinh Dòng Thừa Sai Bác Ái, đây là : sống ngày đầu tiên ở Nhà Hấp Hối tức Nhà đón tiếp những người sắp chết...để thực tập việc **“Đụng Chạm”** vào cái giới hạn và phận số con người, **“Đụng Chạm”** vào ranh giới của Vĩnh Cửu, và đặc biệt **“Đụng Chạm”** vào Đức Kitô trong thân phận con người cũng như Đức Kitô – Đấng Sống Lại...Đã từng sống đời mục vụ, có thể nói anh em Linh mục có khá nhiều dịp **“đụng chạm”** đến cái biên giới sống/chết của một người anh em, chị em tín hữu thân thương của mình khi cử hành bí tích Xức Dầu Thánh : người hấp hối nằm đó, hơi lạnh từ từ thoát ra từ con người ấy...và thẩm dần vào mình...Ta có cảm tưởng một sự “thoát xác” để đi vào Vĩnh Cửu...Việc một chị thánh sinh được yêu cầu phục vụ tại Nhà Hấp Hối là để chị làm quen với những “diễn biến” của những giây phút cuối một đời người và một con người...Chỉ khi **“đụng chạm”** vào cái giây phút ấy cách bình thản và tin tưởng...thì công việc lo cho người quá cố sẽ nhẹ nhàng, thanh thoát và đầy tin tưởng...

Cho nên khi có một chị tân thánh sinh muốn nhập Dòng, Mẹ Têrêxa thường khuyến khích : *“Con đã thấy vị Linh mục dâng Thánh Lễ hằng ngày...Con chiêm ngưỡng việc ngài “sờ” đến Thánh Thể với chăm chú và yêu thương dường nào. Con cũng hãy đi và làm như thế tại Nhà Hấp Hối, bởi vì con sẽ thấy Chúa Giêsu suốt ba tiếng đồng hồ...”*

Chị tâm thỉnh sinh sau đó đã chia sẻ : “ Vừa đến Nhà Hấp Hối thì người ta mang đến một người bị té xuống một hố sâu...Mình thấy người đó đầy những vết thương và bìn như hôi thối...Con đã đến và đã tắm rửa cho anh ta...Con biết rằng làm như thế tức là “chạm” đến thân thể Đức Kitô...”

Ôi những cái “**sờ**”, những cái “**đụng**”, những cái “**chạm**” tuyệt vời và thánh thiện biết bao...

Người viết cũng vừa được theo dõi “chứng từ” trên mạng của một người chị em Tin Lành chia sẻ về sự “**đụng chạm**” của Chúa giúp chị thay đổi đời sống rất tuyệt...

Chị thú nhận sự chán chường và mỗi mệt khi còn đang làm việc trong công sở và thường xuyên bị Giám Đốc khiển trách này/khác...Chị cảm nhận một sự “yếu kém” gây khủng hoảng...Chị quyết định bỏ công việc ở sở và tìm một công việc tự do, đồng thời theo bạn thường xuyên đến “nhóm” ở các Nhà Thờ...Chị cầu nguyện xin ý kiến của Chúa về việc này, việc kia...nhưng Chúa chỉ im lặng...

Thế nhưng từng ngày qua đi, công việc chị muốn dần dần rất thuận lợi – không theo cách chị tính toán, nhưng lại nhẹ nhàng...đến không ngờ...Và cuối cùng thì chị thấy rằng : Chúa không trả lời trực tiếp...mà mỗi sự việc, mỗi thuận lợi, mỗi biến cố, mỗi chia sẻ...là những “**cách**” và những “**câu trả lời**” của Chúa...Chị cảm nghiệm Chúa “**đụng**”, Chúa “**chạm**” đến chị và cuộc đời chị...để trong hôm nay - với niềm hân hoan - chị “**làm chứng**” về Chúa...

Trải nghiệm về “**đêm tối đức tin**”...thì hầu hết những người được Thiên Chúa ưu ái, ai ai cũng “**được**” Thiên Chúa Tình Thương cho “**nếm gặt**”...Bản thân Mẹ Têrêxa – trong suốt 50 năm từ cuối năm 1948 – đã cảm nhận nỗi đau bị “**bỏ rơi**” như thế...Những từ như “**bạc đãi**” – “**ném bỏ**” – “**chán ghét**”...được Mẹ dùng để diễn tả sự im lặng và lánh mặt của Chúa dành cho Mẹ...Thế nhưng – bất chấp đón đau nội tâm – Mẹ vẫn kiên tâm

đón nhận sự hướng dẫn của Chúa qua các “**biến cố**” cũng như những “**đụng chạm**” đến Giêsu Kitô nơi những thành phần khốn cùng cần được săn sóc, cần được trân trọng từng ngày để giúp họ bình an và hạnh phúc trên lối vào Vĩnh Cửu...Mẹ đã bình yên trong hành trình cuộc đời dâng hiến của mình...ngay trong sự “**im lặng**” kỳ quặc của Chúa...Và “**sự im lặng kỳ quặc**” ấy được Mẹ lần lượt “**sống**” lại trong những giây phút ngồi bên Chúa cuối ngày và nhận ra những câu trả lời của Người...

Điều mong ước còn lại của người viết là – hàng ngày – sự “**đụng chạm**” đến Mình Máu Thánh Chúa trên Bàn Thờ đủ “**chăm chú và yêu thương**” để có thể giúp cộng đoàn sống “**sờ**” được Chúa nơi anh chị em quanh mình...Đồng thời mỗi chiều tối ngồi trước Chúa để “**nghe**” lại những câu trả lời của Chúa qua các “**thuận lợi cũng như bất thuận**” đến với mình trong ngày...và cảm nhận được bàn tay yêu thương của Chúa đụng đến mình và làm cho mình bình tâm, an lành...■

<http://www.congiaovietnam.net/index.php?m=home&xv=detail&ia=25054>

